

Desmaiadament neva
al llac de gel. Negra
llenceria fina, emergeix
cega del bosc, sosté a crits
l'equilibri, udola que hi balla.
El fred ve d'ella. La neu ve d'ella.

El mirall de gel crema als ulls.
En el punt d'ebullició dubtes
si ara es gronxa, trontolla o tentineja.
Ho dubtes tu, que no balles -mires
desmaiadament i calles a punt
de caure un bac com la nit.
També el silenci de la neu cau.
Com una destrat. So de cendra,
el seu foc mut vola, toca l'arpa
de les costelles i en fa llenya.
I per fi entens, amb una pinya
negra al pit, que la mort salva.

